

Arrest

nr. 181 970 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-L. BROCORENS, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 oktober 2015 en heeft zich op 30 oktober 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 18 februari 2016 en 30 maart 2016.

1.3. Op 14 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren in het dorp Ali Sangi van het district Aryub Zazai in de provincie Pakiya, waar u hebt gewoond tot uw vertrek naar Griekenland - België.

Uw vader stierf toen u 40 dagen oud was omwille van Russische scud-raketten. U bent opgegroeid bij uw oom M.N. (...) die bij de taliban is. Uw oom wilde u rekruteren voor de taliban. U besloot vervolgens het land te verlaten. Uw oom dwong uw moeder vervolgens het huis te verlaten.

U kwam België binnen op 28 oktober 2015 en u diende op 30 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van een paspoort en een taskara van uw vader neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u op een groot aantal algemene basisgegevens geen antwoord kan bieden en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt tijdens uw verschillende interviews voor het CGVS. Hoewel u een aantal dorpen in de buurt van Ali Sangi correct kan benoemen (CGVS, 30/03/2016, p. 4), wijst dit eerder op een ingestudeerd karakter. Als u extra gedetailleerde informatie wordt gevraagd, blijft u namelijk het antwoord schuldig. Op het moment dat u enkele namen van dorpen in de omgeving van Ali Sangi werden aangereikt, bleef u namelijk het antwoord schuldig. Zo kende u onder andere Sursorang en Bedala niet, en kon u enkel van Kharshatal aangeven dat u er al van hoorde zonder meer details te kunnen geven (CGVS, 30/03/2016, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk echter dat deze dorpen zich binnen een straal van enkele kilometer van Ali Sangi bevinden, waardoor u indien u daadwerkelijk uit Sali Sangi afkomstig zou zijn, deze zeker zou moeten kennen, hetgeen niet het geval is. Verder geeft u aan dat na Ali Khel de plaats Chamrai is gelegen (CGVS, 30/03/2016, p. 4). De informatie waarover het CGVS beschikt, spreekt echter duidelijk over Chawnay. Als u hier verduidelijking wordt gevraagd of u wel degelijk Chamrai bedoelde met een R, antwoordde u affirmatief (CGVS, 30/03/2016, p. 4), hetgeen volgens de aanwezige informatie niet correct is. Ook situeert u het districtscentrum van het district Aryub Zazai in Chamrai (CGVS, 30/03/2016, p. 5), terwijl uit de info duidelijk blijkt dat dit zich bevindt in Ali Khel. Op de vraag of er een grote weg loopt in het district Aryub Zazai, stelde u bij uw eerste gesprek voor het CGVS dat er één grote weg door het district loopt, namelijk de weg naar de provinciehoofdstad Gardez (CGVS, 18/02/2016, p. 8). Tijdens uw tweede gesprek voor het CGVS stelde u het echter net tegenovergesteld : u verklaarde hier dat er geen grote wegen zijn in Zazai, en u gaf aan dat er geen weg is van Gardez naar Zazai (CGVS, 30/03/2016, p. 5).

Ook wat betreft uw verklaringen over de afstand van uw dorp Ali Sangi tot de grens met Pakistan, legde u onduidelijke en tegenstrijdige statements af. Zo stelde u tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat het met de auto van Alo Sangi naar Tutkay wat de andere kant van de grens met Pakistan is ongeveer anderhalf à twee uur met de auto is (CGVS, 18/02/2016, p. 15). Tijdens uw tweede gesprek voor het CGVS stelde u aanvankelijk dat u het niet weet, om wat later te vervolledigen dat het met de auto ongeveer 40 minuten rijden is aan een snelheid van 70 à 80 kilometer per uur (CGVS, 30/03/2016, p. 6). Een blik op de AIMS-map toont echter aan dat de afstand van Ali Sangi tot de Pakistaanse grens ruw geschat slechts 10 kilometer bedraagt. Het feit dat u hierover volledig tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Aryub Zazai. Ook uw uittalingen in verband met scholen in Aryub Zazai is opvallend; Zo geeft u aan dat er in uw tijd slechts één school was in het hele district (CGVS, 30/03/2016, p. 7). Uit informatie daterend van 2010, met andere woorden slechts 2 jaar na uw gesprek, wordt echter gesproken over 41 scholen in Aryub Zazai. Als u met deze informatie werd geconfronteerd, herhaalde u dat er maar één school was in Aryub Zazai, en dat er (ondertussen) wel niks zal veranderd zijn (CGVS, 30/03/2016, p. 7). Ook wat betreft vragen van algemene aard moest u het antwoord schuldig blijven. Zo gaf u aan geen idee te hebben wat PRT is (CGVS, 30/03/2016, p. 8). Uit de informatie blijkt nochtans dat deze organisatie in Paktyaen zelfs in het district Aryub Zazai actief was. Verder verklaarde u dat de provincie Nangarhar ver van jullie district ligt (CGVS, 18/02/2016, p. 7) terwijl uit de informatie duidelijk blijkt dat de provincie Hisarak van de provincie Nangarhar zich in vogelvlucht op slechts ongeveer 10 à 15 kilometer van uw dorp bevindt. Ook het gegeven dat u niet wist dat het district Aryub Zazi grenst aan de provincie Logar en u aangaf dat er geen andere provincies aan Aryub Zazi grenzen (CGVS, 18/02/2016, p. 7 en 8), is opvallend. Ook uw verschillende uittalingen wat betreft oppervlaktematen zijn opmerkelijk. Zo gaf u aan tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat jullie 6 Cerre grond bezaten, en u stelde dat een cerre hetzelfde is als een jerib (CGVS, 18/02/2016, p. 12). Tijdens uw tweede interview voor het CGVS stelde u dan weer dat u denkt dat 8 cerre gelijk is aan 2 jerib (CGVS, 30/03/2016, p. 11). Ook het gegeven dat u Abdul Hakim Taniwal, de man die volgens de info gouverneur was van Paktya in 2006 toen u nog in het land was, niet kende, en dat u ook niet wist dat hij vermoord werd (CGVS, 30/03/2016, p. 10) en dat u zijn opvolger evenmin kende is opvallend. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u afkomstig zou zijn uit het district Aryub Zazai gelegen in de provincie Paktya.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Aryub Zazai gelegen in de provincie Paktya. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Aryub Zazai gelegen in de provincie Paktya heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u voorgelegde taskara van uw vader dient te worden opgemerkt dat deze niet betwiste informatie bevat over uw vader, maar zich niet uitspreekt over uw problemen of over de plaats waar u zelf zou hebben verbleven. Wat betreft de door u neergelegde kopie van een paspoort dient te worden opgemerkt dat u enkel een kopie voorlegt, en geen origineel, waardoor het onmogelijk is voor het CGVS om de authenticiteit ervan vast te stellen. Bovendien geeft u aan dat u dit paspoort in 2010 in Griekenland zou hebben ontvangen van de ambassadeur die dit kwam bezorgen in Athene bij een kerk (CGVS, 18/02/2016, p. 13). Uit het door u voorgelegde document blijkt achter dat het is afgeleverd in de Afghaanse ambassade in Brussel in 2010. Als u met deze informatie werd geconfronteerd stelde u dat dit onmogelijk is, hetgeen niet voldoende is om deze opmerkelijke vaststelling te weerleggen. Verder dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien kan nog worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoren op de zetel van het CGVS dd. 18 februari 2016 en 30 maart 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er op bepaalde punten geen geloof kan worden gehecht aan bepaalde van uw verklaringen wat betreft de regio waarvan u afkomstig zou zijn (CGVS, 18 februari 2016 en 30 maart 2016). U werd er ook op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, 18 februari 2016 en 30 maart 2016, p. 2). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, 18 februari 2016 en 30 maart 2016, p. 2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, 18 februari 2016 en 30 maart 2016, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De info waarover het CGVS beschikt, is aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat er in het kader van uw asielerzoek geen geloof kan worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit zodat het niet aangewezen is om u naar Afghanistan terug te leiden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A, §2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus en het voordeel van de twijfel, stelt verzoeker dat hij in zijn land van herkomst ernstige daden van vervolging ondergaan heeft, dat de vervolgingsfeiten hebben plaats gevonden in huidige context van een binnenlands gewapend conflict in Afghanistan. Verzoeker wijst er op dat hij een jonge man is en door zijn oom werd opgevoed nadat zijn vader werd vermoord toen hij één maand oud was, dat zijn oom lid is van de taliban en hem sluipend wenste te rekruteren. Verzoeker stelt dat zijn oom hem meer en meer onder druk zette om zich bij de taliban te voegen, dat hij zich ertegen verzette en het land moest verlaten, dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging wegens zijn overtuigingen, dat hij zich verzet tegen de taliban welke de macht hebben in zijn afkomstregio, dat hij vervolgd wordt omwille van zijn politieke en/of religieuze overtuigingen.

Daarnaast merkt verzoeker op dat hij al meer dan acht jaar uit Afghanistan is, dat hij als verwesterd persoon behoort tot een welbepaalde sociale groep, dat hij in geval van een terugkeer naar huidig fundamentalistisch Afghanistan een reëel risico loopt op vervolgingen, dat zijn verzet om zich bij de taliban te voegen alsook zijn lang verblijf uit Afghanistan en zijn verwestering in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan rechtvaardigen.

Verzoeker geeft aan dat hij afkomstig is uit Paktia, district Aryub Zazai, dorp Ali Sangi, dat hij daar van zijn geboorte tot zijn vlucht geleefd heeft, dat er verschillende terroristische groeperingen actief zijn in deze provincie, waaronder Haqqani Network, Pakistani Taliban, Taliban en al Qaeda, dat na de val van de taliban regering Paktia één van de meest chaotische provincies van Afghanistan geworden is en een lokale burgerlijke oorlog ontplofte tussen vijandige milities commandanten voor de controle van de provincie, dat zowel de taliban als al Qaeda vochten tegen de Amerikaanse troepen die de regio trachtte te bezetten, dat na het vertrek van de Amerikanen en internationale coalities uit de regio, de provincie weer het schouwspel was van gewelddadigheden en open strijden tussen milities en Afghaanse troepen, dat delen van de provincie Paktia bekend zijn als schuilplaats voor de Haqqani Network en talibanleden.

Betreffende zijn persoonlijk relaas, stelt verzoeker dat hij door zijn oom van vaderskant werd opgevoed na de dood van zijn vader, dat zijn oom taliban aanhanger en strijder is, dat hij dus een fundamentalistische opvoeding kreeg en dat gesproken werd over de weldaden van de taliban en hun vijanden, dat zijn oom sprak over de taliban in het goed, zonder te praten over de gevechten, noch namen van andere leden te geven (behalve Q.G. uit Kozikhel). Verzoeker volhardt en verklaart door zijn oom te worden gerekruteerd om zich bij de taliban te voegen wat overeenkomt met de beschikbare informatie. Hij stelt dat hij niet op de hoogte werd gesteld van zijn ooms kennissen binnen de taliban, noch van de concrete acties en gevechten die hij leed, maar dat zijn oom toch, sluipend, trachtte hem te overtuigen zich bij de taliban te voegen en de strijden te lijden. Verzoeker verklaart geen enkele vorm van sympathie voor de taliban te hebben gehad, dat hij meer en meer onder druk werd gezet door zijn oom, dat hoewel ook zijn moeder zich verzette tegen het voegen van verzoeker bij de taliban, ze geen macht had tegenover de oom met wie ze heeft moeten trouwen na de dood van haar echtgenoot, verzoekers vader. Verzoeker verklaart zich te verzetten tegen een lidmaatschap van de taliban en dat hij zich dus verzette tegen zijn oom die hem heeft opgevoed en bijna zijn vader is. Verzoeker benadrukt dat

gedwongen rekruteringen effectief plaatsvinden in Afghanistan. Verzoeker wijst er op niet afkomstig te zijn uit Helmand, doch uit een streek waar de aanwezigheid en de macht van de taliban niet in vraag wordt gesteld, dat er redelijk kan worden gesteld dat dergelijke gedwongen rekruteringen en gevolgen in geval van weigering er ook plaats vinden, dat er allerminst, niet zonder meer onderzoek, kan worden beweerd dat gedwongen rekruteringen niet plaatsvinden door de taliban en dat deze enkel vrijwillige strijders hebben. Verzoeker stelt Afghanistan te hebben moeten verlaten omwille van de onderdrukking en de bedreigingen van zijn oom wegens zijn verzet zich aan te stellen bij de taliban, dat na zijn vlucht zijn moeder door zijn oom werd buitengejaagd, dat hij in 2008 Afghanistan ontvluchtte en in Griekenland aankwam. Ter staving van zijn verblijf in Griekenland legt verzoeker zijn verblijfsdocumenten voor. Verzoeker stelt dat indien de Raad van mening is dat het asielrelaas geloofwaardig is, rekening dient gehouden te worden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn oom hem twee jaar onder druk heeft gezet om wapens te kunnen beheersen en hem te overtuigen over de goede bedoelingen van de taliban, dat hem werd verteld over hun doelstelling en het feit dat hij het paradijs zou winnen in geval hij een taliban strijder werd. Verzoeker meent dat de onderdrukking en gedwongen rekrutering van een minderjarige verergert door het feit dat dit geschiedde door een familielid, wat een ernstig feit van vervolging of schade vormt, dat bovendien de onbetwiste aanwezigheid en de macht van de taliban in de afkomstregio van verzoeker een duidelijke aanwijzing vormen voor een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Hij meent dat de verwerende partij het vermoeden uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op draagkrachtige wijze tegensprekt, dat bovendien de verwerende partij niet aantoont dat hij, in geval van terugkeer naar Irak en/of Bagdad, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen. Verzoeker meent dat hij alles in staat heeft gesteld om zijn asielrelaas aannemelijk te maken op basis van zijn verklaringen en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, dat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Verzoeker vraagt om zijn verklaringen volledig te willen herlezen en deze op een objectieve wijze te onderzoeken, dat zijn verklaringen eenduidig zijn en van goede trouw, dat ze een persoonlijke ervaring aanduiden en bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Bagdad.

Met betrekking tot het statuut van de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting betreffende voormeld statuut en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 15 van de kwalificatierichtlijn en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dat indien hij niet in aanmerking komt voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, hem de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) en/of c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op een Afghaans staatsburger te zijn en stelt dat er momenteel een binnenlands gewapend conflict in Afghanistan heerst, dat de Afghaanse staat machteloos is tegenover de extremistische militie/groeperingen, waaronder in hoofddorpe de taliban, dat deze groepering meer en meer regio's onder controle neemt en hun politieke en religieuze visie oplegt, dat hij bovendien afkomstig is uit Paktia, vlakbij de Pakistaanse grens waar de taliban al jaren de controle hebben, dat hij al meer dan acht jaar buiten Afghanistan is, wat niet betwist wordt, dat hij een reëel risico loopt als westerse persoon beschouwd te worden wat in huidige Afghaanse context uiterst gevaarlijk is, dat hij als verwesterde of als persoon die als westerse beschouwd wordt door de andere Afghanen een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er op dat hij zich niet in één van de uitsluitingsgevallen voorzien door de vreemdelingenwet bevindt en voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voormelde bepalingen en beginselen, stelt verzoeker dat de verwerende partij meent dat hij een gebrekkige kennis zou hebben van algemene basisgegevens van zijn regio van afkomst. Hij betwist deze vaststelling en stelt dat geen rekening werd gehouden met de vele correcte informatie die hij spontaan heeft gegeven over zijn dorp, de hoofdstad van de provincie, de wegen, andere dorpen enz., dat hij duidelijk heeft kunnen aangeven welke dorpen hij doorreed toen hij van zijn dorp naar een andere plaats ging, wie er in zijn district aan de macht was voor zijn vertrek en wie de gouverneur van de provincie was, de naam van de bergen in zijn regio. Verzoeker vraagt zijn verklaringen te herlezen en deze in alle objectiviteit na te gaan. Hij meent dat hij eenduidige verklaringen heeft afgelegd betreffende de ondergane vervolgingsfeiten en zijn gegronde vrees tegenover Afghanistan alsook dat hij duidelijk heeft kunnen maken via zijn antwoorden dat hij wel

degelijk afkomstig is van Paktia. Verzoeker meent dat de verwerende partij geen deftige analyse heeft gedaan van de huidige conflict situatie in Afghanistan, dat alhoewel ze de nationaliteit van verzoeker in vraag stelt, *quod non*, ze de verplichting had de huidige situatie en risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan nauwkeurig na te gaan nu hij verklaart Afghaan te zijn. Verzoeker wenst onder meer te benadrukken dat de taliban een extreem islamitische groepering is, dat zij aanwezig zijn in Afghanistan sinds de jaren 1990, zijnde meer dan 20 jaar, en er van 1996 tot 2001 de absolute macht hadden, dat zij vandaag de dag vooral opereren in het zuiden en centrum van Afghanistan en in het oosten in het grensgebied met Pakistan, dat tussen 2001 en 2013 de Amerikanen en de internationale coalitie er aanwezig waren, dat sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Afghanistan in 2013 de taliban weer meer en meer macht hebben genomen in een steeds groter aantal regio's van het land, dat volgens het MANUA rapport de eerste zes maanden van 2015 een record aantal slachtoffers wegens het Afghaanse conflict telt, dat dit rapport het langdurige leed van de burgers in Afghanistan, die steeds de prijs betalen van het gewapend conflict en in onveiligheid en onzekerheid leven, aantoonst. Voorts stelt verzoeker dat er geen enkele indicatie is dat er een verbetering is van de situatie in 2016, dat de Afghaanse overheid onmachtig is tegenover de taliban en andere extremistische groeperingen die er actief zijn, dat de overheid onmachtig is de bevolking te beschermen tegen daden van de taliban, waaronder rekrutering of een alternatief voor te stellen. Verzoeker wijst er op dat 2015 het hoogst aantal burgerslachtoffers telt sinds 2009, dat het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken bevestigt dat de Afghaanse overheid onmachtig is om de nodige bescherming aan de burgers te verlenen en dat de taliban burgers vermoorden, ontvoeren en verwonden. Verzoeker wijst er op dat verschillende bronnen het gewapend conflict in Afghanistan als een binnenlands gewapend conflict beschouwen, dat de intensiteit van het geweld in geheel Afghanistan niet kan betwist worden, dat 2015 het jaar is waar de VN het grootste aantal burgerslachtoffers in Afghanistan telt sinds 2009, dat niets erop duidt dat de situatie zal verbeteren in 2016, dat de overheid machteloos blijft tegenover de Anti-Government Elements (hierna: AGE's) en zijn eigen bevolking niet kan beschermen, dat het gewapend conflict in Afghanistan voornamelijk een conflict is tussen enerzijds het Afghan National Security Forces (hierna: ANSF), waartoe alle reguliere veiligheidsdiensten behoren en anderzijds de AGE's waaronder in hoofde de taliban, dat de interne organisatie en hiërarchie van de taliban niet wordt betwist nu ze meer dan 20 jaar actief zijn waaronder 5 jaar aan de macht, dat ze zowel politiek als militair georganiseerd en machtig zijn, dat zo de twee basisvoorwaarden om van een intern gewapend conflict te kunnen spreken vervuld zijn, dat het conflict in Afghanistan ook als een intern conflict moet beschouwd worden, dat als gevolg van dit binnenlands gewapend conflict en de onmacht van de Afghaanse overheid, iedere burger het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar. Verzoeker wijst op het hoge aantal Afghaanse asielzoekers in Europa en stelt dat dit bewijst dat de situatie in Afghanistan nog uiterst dramatisch en gevaarlijk is en dat iedere burger er, louter omwille van zijn aanwezigheid, een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bovendien meent verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omwille van zijn bijzonder risico profiel als jonge verwesterde persoon en terugkeerder in huidig fundamentalistisch Afghanistan. Voorts wijst verzoeker er op dat de taliban gebruik maakt van kinderrekruteringen, wat door de UNHCR Guidelines van 19 april 2016 bevestigd wordt, dat personen die zich verzetten tegen deze rekrutering het risico lopen vermoord of gestraft te worden.

Verzoeker volhardt afkomstig te zijn van de provincie Paktia vlakbij de Pakistaanse grens. Hij stelt dat het een stammengerichte bevolking is waaronder de Pashtou de meerderheid vormen, dat sinds de val van de taliban regering deze regio één van de chaotische regio's van Afghanistan is, dat de taliban maar ook het Haqqani Network aanwezig zijn.

Hij wijst er verder op dat voor de taliban de operationele cellen de basis vormen van hun rekruteringsprogramma, dat ze zich beroepen op eer en loyaliteit tegenover het gezin en de clan om jongeren te rekruteren, dat bovendien de werkloosheid, de armoede, gebrek aan opleiding, de indoctrinatie, rekrutering bij de Afghaanse jeugd vergemakkelijkt, dat de taliban salarissen verlenen aan de jongeren die voor hen gaan strijden, dat de gedwongen rekrutering door de taliban overal plaats vindt in Afghanistan, alhoewel dit aangescherpt is in regio's waar ze een grote invloed hebben, zoals de provincie Paktia. Verzoeker wijst er op dat hij een jonge man is die rond zijn 17 jaar uit Afghanistan is gevlucht wegens de pogingen tot kinderrekrutering bij de taliban door zijn oom welke hem heeft opgevoed, dat zijn verklaringen overeenkomen met de informatie gegeven door objectieve internationale bronnen, dat zijn asielaanspraak plausibel is en hij niet zomaar, op basis van enkele gebrekkige antwoorden betreffende zijn regio, kan worden verwijderd alsook dat de analyse van de verwerende partij omtrent

gedwongen rekrutering van jongeren binnen het gezin gebrekkig is. Verzoeker meent dat dezelfde conclusie moet gemaakt worden betreffende het 'returnee' profiel, het feit dat hij lange tijd buiten Afghanistan is gebleven. Hij wijst er op dat hij bij terugkeer het risico loopt als Westers beschouwd te worden wat in huidig fundamentalistisch Afghanistan hem een reëel risico op vervolgingen en bedreigingen voor zijn leven en/of persoon doet lopen. Verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines van 2016 en stelt dat het risico op vervolging omwille van zijn statuut van terugkeerder en verwesterd zijn, niet onderzocht werd.

Ter conclusie benadrukt verzoeker dat er in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict heerst, dat de veiligheidssituatie er ook beïnvloed wordt door het gewapend conflict tussen de ANSF en de AGE's, de hoge criminaliteit, de aanwezigheid van warlords en de conflicten tussen verschillende stammen, dat de taliban deel uitmaken van de AGE's, dat de opgesomde factoren nauw verbonden zijn, dat de Human Rights Atlas van 2015 Afghanistan als vierde meest gevaarlijke land ter wereld rangschikt, dat volgens die Atlas Afghanistan gevaarlijker is dan Syrië, dat nochtans bijna iedere Syrische kandidaat-vluchteling in België een internationale bescherming krijgt omwille van het gewapend conflict in Syrië, dat op de website van de Franse diplomatie staat te lezen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst slecht is in bijna het gehele land en dat de woede van het geweld in 2015 niet blijkt te zullen verminderen, dat een reis naar Afghanistan absoluut wordt afgeraden, dat de verwerende partij aldus met uiterste nauwkeurigheid het risico had moeten nagaan dat hij loopt bij terugkeer, dat de verwerende partij dat niet heeft gedaan aangezien zij, op basis van beweerde tegenstrijdigheden en gebrekkige kennis, *quod non*, de asielaanvraag verwerpt en verzoekers nationaliteit in vraag stelt. Verzoeker herhaalt dat de verwerende partij de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, land waarvan hij beweert afkomstig te zijn, niet is nagegaan hoewel de situatie er uiterst gevaarlijk is voor ieder er aanwezig. Verzoeker meent dat hij niet zonder een grondiger analyse kan teruggestuurd worden naar Afghanistan, dat hij ook niet kan teruggestuurd worden naar een ander land daar hij er de nationaliteit niet van heeft, dat hij dus vast zit, dat de verwerende partij hem enige vorm van bescherming weigert maar meent dat het niet aangewezen is hem terug te sturen naar Afghanistan alhoewel hij volhardt Afgaans te zijn, dat zelfs indien de Raad twijfels zou hebben over de nationaliteit, hij met hetzelfde technische probleem blijft, er wordt erkend dat een terugkeer naar Afghanistan niet aangeraden is maar men weet niet naar waar men verzoeker moet terugsturen. Verzoeker stelt dat hij alsdan in België zou moeten verblijven zonder verblijfstitel, dat dit in ieder geval onaanvaardbaar en als onmenselijk en vernederend moet worden beschouwd. Hij stelt dat hij wel degelijk Afgaans is maar dat het niet toegelaten is hem terug te sturen naar Afghanistan, wat de verwerende partij niet betwist, omwille van een reëel risico tot gedwongen rekrutering door de taliban in zijn regio van afkomst, de algemene onveiligheidssituatie wegens het gewapend binnenlands conflict en de reële risico's op vervolging en ernstige bedreigingen voor zijn leven en/of persoon omwille van zijn verwestering sinds zijn vlucht uit Afghanistan en zijn 8 jaren verblijf in Europa.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen en de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.4. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"(...)

3. Human Right Watch, *"The Rule of the Gun Human Rights Abuses and Political Repression in the Run-up to Afghanistan's Presidential Election"*, Briefing paper September 2004

4. Ministerie van Binnenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, September 2014, beschikbaar op

5. *"Rapport annuel de l'ONU : Toujours plus de victimes civiles en Afghanistan"*, 17.02.2016,

6. RFI, *"Afghanistan : un nombre de morts sans précédent pour l'année 2015"*, 15.02.2016

7. *"Latest Products and Reports. 2015"*, Human Right Risk Atlas

8. *Afghanistan*, website van de Franse diplomatie, 29.02.2016

9. EASO, *Asylum trends*, April 2016

10. *Afghanistan: Conflict induced displacements. Snapshot (1 January – 30 April 2016, 15 May 2016"*

2.5. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.8. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad verzoeker niet als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal stelde terecht het volgende vast: *"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde

verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u op een groot aantal algemene basisgegevens geen antwoord kan bieden en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt tijdens uw verschillende interviews voor het CGVS. Hoewel u een aantal dorpen in de buurt van Ali Sangi correct kan benoemen (CGVS, 30/03/2016, p. 4), wijst dit eerder op een ingestudeerd karakter. Als u extra gedetailleerde informatie wordt gevraagd, blijft u namelijk het antwoord schuldig. Op het moment dat u enkele namen van dorpen in de omgeving van Ali Sangi werden aangereikt, bleef u namelijk het antwoord schuldig. Zo kende u onder andere Sursorang en Bedala niet, en kon u enkel van Kharshatal aangeven dat u er al van hoorde zonder meer details te kunnen geven (CGVS, 30/03/2016, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt namelijk echter dat deze dorpen zich binnen een straal van enkele kilometer van Ali Sangi bevinden, waardoor u indien u daadwerkelijk uit Sali Sangi afkomstig zou zijn, deze zeker zou moeten kennen, hetgeen niet het geval is. Verder geeft u aan dat na Ali Khel de plaats Chamrai is gelegen (CGVS, 30/03/2016, p. 4). De informatie waarover het CGVS beschikt, spreekt echter duidelijk over Chawnay. Als u hier verduidelijking wordt gevraagd of u wel degelijk Chamrai bedoelde met een R, antwoordde u affirmatief (CGVS, 30/03/2016, p. 4), hetgeen volgens de aanwezige informatie niet correct is. Ook situeert u het districtscentrum van het district Aryub Zazai in Chamrai (CGVS, 30/03/2016, p. 5), terwijl uit de info duidelijk blijkt dat dit zich bevindt in Ali Khel. Op de vraag of er een grote weg loopt in het district Aryub Zazai, stelde u bij uw eerste gesprek voor het CGVS dat er één grote weg door het district loopt, namelijk de weg naar de provinciehoofdstad Gardez (CGVS, 18/02/2016, p. 8). Tijdens uw tweede gesprek voor het CGVS stelde u het echter net tegenovergesteld : u verklaarde hier dat er geen grote wegen zijn in Zazai, en u gaf aan dat er geen weg is van Gardez naar Zazai (CGVS, 30/03/2016, p. 5). Ook wat betreft uw verklaringen over de afstand van uw dorp Ali Sangi tot de grens met Pakistan, legde u onduidelijke en tegenstrijdige statements af. Zo stelde u tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat het met de auto van Alo Sangi naar Tutkay wat de andere kant van de grens met Pakistan is ongeveer anderhalf à twee uur met de auto is (CGVS, 18/02/2016, p. 15). Tijdens uw tweede gesprek voor het CGVS stelde u aanvankelijk dat u het niet weet, om wat later te vervolledigen dat het met de auto ongeveer 40 minuten rijden is aan een snelheid van 70 à 80 kilometer per uur (CGVS, 30/03/2016, p. 6). Een blik op de AIMS-map toont echter aan dat de afstand van Ali Sangi tot de Pakistaanse grens ruw geschat slechts 10 kilometer bedraagt. Het feit dat u hierover volledig tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Aryub Zazai. Ook uw uitspraken in verband met scholen in Aryub Zazai is opvallend; Zo geeft u aan dat er in uw tijd slechts één school was in het hele district (CGVS, 30/03/2016, p. 7). Uit informatie daterend van 2010, met andere woorden slechts 2 jaar na uw gesprek, wordt echter gesproken over 41 scholen in Aryub Zazai. Als u met deze informatie werd geconfronteerd, herhaalde u dat er maar één school was in Aryub Zazai, en dat er (ondertussen) wel niks zal veranderd zijn (CGVS, 30/03/2016, p. 7). Ook wat betreft vragen van algemene aard moest u het antwoord schuldig blijven. Zo gaf u aan geen idee te hebben wat PRT is (CGVS, 30/03/2016, p. 8). Uit de informatie blijkt nochtans dat deze organisatie in Paktyaen zelfs in het district Aryub Zazai actief was. Verder verklaarde u dat de provincie Nangarhar ver van jullie district ligt (CGVS, 18/02/2016, p. 7) terwijl uit de informatie duidelijk blijkt dat de provincie Hisarak van de provincie Nangarhar zich in vogelvlucht op slechts ongeveer 10 à 15 kilometer van uw dorp bevindt. Ook het gegeven dat u niet wist dat het district Aryub Zazi grenst aan de provincie Logar en u aangaf dat er geen andere provincies aan Aryub Zazi grenzen (CGVS, 18/02/2016, p. 7 en 8), is opvallend. Ook uw verschillende uitspraken wat betreft oppervlaktematen zijn opmerkelijk. Zo gaf u aan tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat jullie 6 Cerre grond bezaten, en u stelde dat een cerre hetzelfde is als een jerib (CGVS, 18/02/2016, p. 12). Tijdens uw tweede interview voor het CGVS stelde u dan weer dat u denkt dat 8 cerre gelijk is aan 2 jerib (CGVS, 30/03/2016, p. 11). Ook het gegeven dat u Abdul Hakim Taniwal, de man die volgens de

info gouverneur was van Paktya in 2006 toen u nog in het land was, niet kende, en dat u ook niet wist dat hij vermoord werd (CGVS, 30/03/2016, p. 10) en dat u zijn opvolger evenmin kende is opvallend. Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u afkomstig zou zijn uit het district Aryub Zazai gelegen in de provincie Paktya.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Aryub Zazai gelegen in de provincie Paktya. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Aryub Zazai gelegen in de provincie Paktya heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door u voorgelegde taskara van uw vader dient te worden opgemerkt dat deze niet betwiste informatie bevat over uw vader, maar zich niet uitspreekt over uw problemen of over de plaats waar u zelf zou hebben verbleven. Wat betreft de door u neergelegde kopie van een paspoort dient te worden opgemerkt dat u enkel een kopie voorlegt, en geen origineel, waardoor het onmogelijk is voor het CGVS om de authenticiteit ervan vast te stellen. Bovendien geeft u aan dat u dit paspoort in 2010 in Griekenland zou hebben ontvangen van de ambassadeur die dit kwam bezorgen in Athene bij een kerk (CGVS, 1802/2016, p. 13). Uit het door u voorgelegde document blijkt achter dat het is afgeleverd in de Afghaanse ambassade in Brussel in 2010. Als u met deze informatie werd geconfronteerd stelde u dat dit onmogelijk is, hetgeen niet voldoende is om deze opmerkelijke vaststelling te weerleggen. Verder dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien kan nog worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het horen op de zetel van het CGVS dd. 18 februari 2016 en 30 maart 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes

en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er op bepaalde punten geen geloof kan worden gehecht aan bepaalde van uw verklaringen wat betreft de regio waarvan u afkomstig zou zijn (CGVS, 18 februari 2016 en 30 maart 2016). U werd er ook op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, 18 februari 2016 en 30 maart 2016, p. 2). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, 18 februari 2016 en 30 maart 2016, p. 2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, 18 februari 2016 en 30 maart 2016, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.9. Waar verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de vele correcte informatie die hij spontaan heeft gegeven over zijn dorp, de hoofdstad van de provincie, de wegen, andere dorpen enz., dat hij duidelijk heeft kunnen aangeven welke dorpen hij doorreed toen hij van zijn dorp naar een andere plaats ging, wie er in zijn district aan de macht was voor zijn vertrek en wie de gouverneur van de provincie was alsook de naam van de bergen in zijn regio, wijst de Raad er op dat het feit dat verzoeker bepaalde aspecten wel kent of bepaalde vragen wel (gedeeltelijk) kan beantwoorden, niets wijzigt aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, waaruit terecht kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn herkomst niet aannemelijk maakt. De motieven van de bestreden beslissing hebben immers betrekking op een gebrekkige kennis over verzoekers onmiddellijke leefomgeving. Ten overvloede merkt de Raad op dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing die leiden tot de conclusie dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Aryub Zazai gelegen in de provincie Paktiya, te weerleggen of te ontkrachten.

2.10. Waar verzoeker meent dat hij duidelijk heeft kunnen maken via zijn antwoorden dat hij wel degelijk afkomstig is van Paktia, kan hij gelet op de in punt 2.7. weergegeven motieven, die door verzoeker niet worden weerlegd noch ontkracht, zoals blijkt uit punt 2.8., aldus niet gevolgd worden.

2.11. Verzoeker merkt zelf op dat zijn asielrelaas onlosmakelijk verbonden is met zijn regio van herkomst. Hij stelt immers dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging wegens zijn overtuigingen, dat hij zich verzet tegen de taliban welke de macht hebben in zijn afkomstregio, dat hij vervolgd wordt

omwille van zijn politieke en/of religieuze overtuigingen alsook dat de onderdrukking en gedwongen rekrutering van een minderjarige, verergerd door het feit dat dit geschiedde door een familielid, een ernstig feit van vervolging of schade vormt en dat bovendien de onbetwiste aanwezigheid en de macht van de taliban in de afkomstregio van verzoeker een duidelijke aanwijzing vormen voor een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer.

De Raad volgt de commissaris-generaal waar hij stelt "Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Aryub Zazai gelegen in de provincie Paktya heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan."

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn regio van herkomst in Afghanistan, kan verzoeker niet dienstig stellen dat hij afkomstig is uit een streek waar de aanwezigheid en de macht van de taliban niet in vraag wordt gesteld, dat er redelijk kan worden gesteld dat dergelijke gedwongen rekruteringen en gevolgen in geval van weigering er ook plaats vinden, dat er allerminst, niet zonder meer onderzoek, kan worden beweerd dat gedwongen rekruteringen niet plaatsvinden door de taliban en dat deze enkel vrijwillige strijders hebben.

In zoverre verzoeker nog zou voorhouden dat er in gans Afghanistan sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban, en zodoende zou wensen voor te houden dat zijn beweerde regio van herkomst in Afghanistan irrelevant is voor het beoordelen van zijn vervolgingsvrees omwille van een gedwongen rekrutering door zijn oom die tot de taliban behoorde, wijst de Raad er nog op dat uit de verklaringen van verzoeker geenszins kan afgeleid worden dat in zijn geval sprake was van gedwongen rekrutering door de taliban via zijn oom. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat zijn oom bij de taliban is, dat hij begon tegen verzoeker te spreken over deze dingen, dat de wereld niets is en dat hij hem leerde de Kalashnikov te gebruiken, dat zijn moeder het te weten kwam en zei dat ze hem niet zou vergeven als ze dat nog zou zien, dat hij vertrokken is, dat de oom zijn moeder eruit schopte en zei dat hij nog niet klaar was met verzoeker, dat hij hem nog zou spreken (gehoorverslag CGVS 18 februari 2016, p. 15). Voorts blijkt dat de oom verzoeker nooit sprak over de taliban gevechten waaraan hij deelnam, dat verzoeker geen andere taliban kent behalve S.R. en Q.G., dat verzoeker geen idee heeft wat de taliban doen met jongemannen die ze inlijven, dat hij nooit bij hen geweest is, dat hij geen namen kent van locaties waar jongens vastgehouden worden om zich voor te bereiden op zelfmoordaanslagen, dat zijn oom hem van zijn 15de tot zijn 17de aansprak om hem te rekruteren en dit een zachtere aanpak is omdat zijn oom zijn wil wilde hebben, dat hij hem niet wou dwingen (gehoorverslag CGVS 18 februari 2016, p. 16-17). Uit zijn verklaringen blijkt ook dat verzoeker niet weet of de ouders in het dorp geconsulteerd worden als de taliban komen rekruteren in dorpen, dat hij niet weet of er contacten zijn tussen de dorpsoudsten en de taliban, dat er met zijn oom nooit over gesproken werd dat hij een bepaalde training zou moeten volgen, dat hij niet weet wat talibantrainingen inhouden, dat zijn oom daar nooit over gesproken heeft, dat hij niet weet waar het talibanfront waarvoor hij gerekruteerd zou worden actief is, dat er door zijn oom niet gesproken werd over gevechtstrainingen, dat hij behalve het leren schieten met een Kalashnikov, waarvan hij het type en nummer niet kent, geen trainingen kreeg van zijn oom, dat zijn oom niet probeerde andere jongens te rekruteren, dat zijn oom hem nooit meegenomen heeft naar een talibankamp, dat hij niet weet door wie zijn oom was opgedragen hem te rekruteren, dat hij niet weet voor welke commandanten deze taliban werkten en hij geen actieve talibanleden kent en hij geen notie heeft van de talibanactiviteiten in zijn regio toen hij er nog was (gehoorverslag CGVS 18 februari 2016, p. 17-19). Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal - namelijk dat zijn oom nooit over de taliban gevechten sprak maar hem probeerde te overtuigen om zijn groep te vervoegen, dat hij niet weet wie zijn groep was, dat hij ze nooit zag, dat zijn oom de groep nooit aan hem voorstelde, doch veel optrok met A.G., dat hij geen andere taliban kent, dat hij zijn oom nooit samen zag met andere taliban, dat hij niet weet of zijn oom ooit ging vergaderen met andere taliban, dat hij niet weet voor welke taliban commandant zijn oom werkte, dat hij niet weet waar het talibanfront actief is waar hij zou worden voor gerekruteerd, dat zijn oom niet probeerde andere jongens te rekruteren, dat hij hem nooit meegenomen heeft naar een talibankamp (gehoorverslag CGVS 30 maart 2016, p. 12-14) - kan evenmin afgeleid worden dat in verzoekers geval sprake was van een gedwongen rekrutering door de taliban via zijn oom. De verklaringen van verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn oom hem meer en meer onder druk zette om zich bij de taliban te voegen betreffen aldus *post-factum* verklaringen die geenszins in overeenstemming te brengen zijn met de door verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Ook met de eenvoudige stelling dat zijn oom hem 'sluipend' trachtte te

overtuigen zich bij te taliban te voegen en te strijden en dat hij een fundamentalistische opvoeding kreeg en dat gesproken werd over de weldaden van de taliban en hun vijanden, dat zijn oom sprak over de taliban in het goed, of met het enkel volharden in zijn relaas te worden gerekruteerd door zijn oom om zich bij de taliban te voegen toont verzoeker niet aan dat er sprake is van gedwongen rekrutering of dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn politieke en/of religieuze overtuigingen. Waar verzoeker er op wijst dat zijn verklaringen overeenkomen met de beschikbare informatie, dat de lokale operationele cel de basis is voor rekrutering, dat de taliban zich steunt op familie- en clan loyaliteit, wijst de Raad er op dat verzoeker op grond van verklaringen dat zijn oom hem sprak over de taliban en wou dat verzoeker zich voegde bij de taliban en dat hij geen enkele vorm van sympathie had voor de taliban en zich verzette tegen een lidmaatschap, niet aantoonst dat hij louter door het niet ingaan op de vraag van zijn oom om de taliban te vervoegen, een gegronde vrees voor vervolging heeft. Waar verzoeker stelt dat gedwongen rekruteringen effectief plaatsvinden in Afghanistan, herhaalt de Raad dat verzoeker er geenszins in is geslaagd aannemelijk te maken dat er in zijn geval sprake is van gedwongen rekrutering door zijn oom. Door enkel te wijzen op het feit dat hij twee jaar onder druk werd gezet om de wapens te kunnen beheersen, waarbij dient opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van verzoeker tijdens de gehoren geenszins enige druk blijkt, en het feit dat zijn oom hem trachtte te overtuigen van de goede bedoelingen van de taliban, dat hij vertelde over hun doelstelling en het feit dat hij het paradijs zou winnen in geval hij talibanstrijder werd, toont verzoeker, die geen lidmaatschap bij de taliban wenst, geenszins een onderdrukking of een gedwongen rekrutering aan waaruit kan besloten worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij alles in staat heeft gesteld om zijn asielrelaas aannemelijk te maken op basis van zijn verklaringen en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, dat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker er aan lijkt voorbij te gaan dat zijn verklaringen omtrent zijn beweerde regio van herkomst in Afghanistan ongeloofwaardig werden bevonden, waardoor zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is evenmin geloofwaardig wordt bevonden. Verder wijst de Raad er op, in zoverre het relaas van verzoeker beoordeeld wordt onafhankelijk van een bepaalde regio, dat, zelfs indien geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen omtrent het feit dat zijn oom tot de taliban behoort en hem leerde schieten met een Kalashnikov en verzoeker vertelde over de goede bedoelingen van de taliban, verzoeker niet aannemelijk maakt, louter door verwijzing naar voormelde feiten, een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te hebben of een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, omwille van onderdrukking of gedwongen rekrutering. Het feit dat zijn verklaringen eenduidig zijn en van goede trouw en een persoonlijke ervaring aanduiden, doen geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

2.12. Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal niet bewijst dat hij in geval van een terugkeer naar Irak/Bagdad geen risico loopt op het herleven van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonst dat hij terug dient te keren naar Irak/Bagdad.

2.13. Verzoeker meent dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn bijzonder risico profiel als jonge verwesterde persoon en terugkeerder in huidig fundamentalistisch Afghanistan. Hij wijst er op dat hij al meer dan acht jaar uit Afghanistan is, dat hij als verwesterd persoon behoort tot een welbepaalde sociale groep, dat hij in geval van een terugkeer naar huidig fundamentalistisch Afghanistan een reëel risico loopt op vervolgingen, alsook zijn lang verblijf uit Afghanistan en zijn verwestering in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan rechtvaardigen. Voorts wijst verzoeker er op dat de taliban gebruik maakt van kinderrekruteringen, wat door de UNHCR Guidelines van 19 april 2016 bevestigd wordt, dat personen die zich verzetten tegen deze rekrutering het risico lopen vermoord of gestraft te worden, dat hij afkomstig is van de provincie Paktia vlakbij de Pakistaanse grens en dat deze regio één van de meest chaotische regio's is van Afghanistan, dat de taliban en Haqqani Network er aanwezig zijn, dat voor de taliban de lokale operationele cellen de basis vormen van hun rekruteringsprogramma, dat bovendien de werkloosheid, de armoede, gebrek aan opleiding, de indoctrinatie, rekrutering bij de Afghaanse jeugd vergemakkelijkt, dat de taliban salarissen verlenen aan de jongeren die voor hen gaan strijden, dat de gedwongen rekrutering door de taliban overal plaats vindt in Afghanistan, alhoewel dit aangescherpt is in regio's waar ze een grote invloed hebben, zoals de provincie Paktia. Verzoeker wijst voorts nog op zijn profiel als 'returnee' en het feit dat hij lange tijd buiten Afghanistan is gebleven. Verzoeker verwijst naar de

UNHCR Guidelines van 2016 en stelt dat het risico op vervolging omwille van zijn statuut van terugkeerder en verwesterd zijn, niet onderzocht werd.

De verwijzing naar de uiteenzetting over risicoprofielen in Afghanistan in de richtlijnen van het UNHCR (Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan) van 19 april 2016 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende de gedwongen rekrutering, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden onderhevig te zijn geweest aan gedwongen rekrutering. Voorts heeft verzoeker ook niet aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn uit de provincie Paktia, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar het feit dat de taliban er aanwezig is en de lokale operationele cellen de basis vormen voor hun rekruteringsprogramma. Waar verzoeker meent dat gedwongen rekrutering overal in Afghanistan plaats vindt en lijkt te menen dat hij bij een terugkeer het slachtoffer kan worden van gedwongen rekrutering, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat gedwongen rekrutering in gans Afghanistan plaats vindt. Hij beperkt zich tot een loutere bewering die hij geenszins staakt. In de door verzoeker geciteerde tekst van voormelde richtlijnen van het UNHCR staat te lezen dat 'men of fighting age' en kinderen die in gebieden leven die onder de effectieve controle zijn van AGE of in gebieden waar pro gouvernementele machten, AGE's en of andere gewapende groepen geaffilieerd met ISIS verwickeld zijn in een strijd om controle, internationale bescherming kunnen nodig hebben op grond van hun lidmaatschap tot een welbepaalde sociale groep of andere relevante gronden. Gezien geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde regio van herkomst en verzoeker niet aantoonde dat hij afkomstig is van een andere regio die onder de effectieve controle zijn van AGE of waar pro gouvernementele machten, AGE's en of andere gewapende groepen geaffilieerd met ISIS verwickeld zijn in een strijd om controle, kan hij niet verwijzen naar de voormelde paragraaf van de richtlijnen van het UNHCR over gedwongen rekrutering van kinderen en 'men of fighting age'.

Betreffende het feit dat verzoeker meent een risico te lopen bij een terugkeer naar Afghanistan als westers beschouwd te worden wat in een fundamentalistisch Afghanistan een reëel risico op vervolgingen en bedreigingen vormt, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker deze vrees of dit risico nooit heeft vermeld tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal, terwijl verschillende malen werd gevraagd wat verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, of er nog problemen zijn en of hij alles heeft kunnen vertellen wat belangrijk was voor zijn asielaanvraag (gehoorverslag CGVS 18 februari 2016, p. 19 en gehoorverslag CGVS 30 maart 2016, p. 14-15). De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en geïsoleerd zou worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf sinds 2008 in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Omtrent verzoekers verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR van april 2016 betreffende het profiel van terugkeerders en de moeilijkheden die teruggekeerde asielzoekers kunnen ondervinden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de stelling dat hij het profiel van een teruggekeerde asielzoeker heeft, doch dat hij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij als terugkerende asielzoeker onderhevig zou zijn aan de in de richtlijnen van het UNCHR vermelde problemen die terugkerende asielzoekers kunnen ondervinden. Met het enkel verwijzen naar het feit dat hij reeds acht jaar geleden Afghanistan heeft verlaten maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

2.14. Verzoeker maakt, gelet op de bovenstaande vaststellingen, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2,

b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.15. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Waar verzoeker onder verwijzing naar meerdere rapporten en artikelen poogt aan te tonen dat er in Afghanistan een binnenlands gewapend conflict heerst, wijst de Raad er op dat dit niet ontkend wordt. Echter uit de door verzoeker bijgebrachte informatie kan niet worden afgeleid dat er tussen de verschillende regio's en provincies van Afghanistan geen verschil zou bestaan wat betreft de intensiteit en impact van het conflict, derwijze dat het niet opportuun of aangewezen zou zijn om bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in rekening te nemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen regionale verschillen zijn in het zich voordoen van willekeurig geweld, noch dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, in het ganse land dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker poneert enkel dat de intensiteit van het geweld in geheel Afghanistan niet betwist kan worden, doch beperkt zich tot een loutere stelling die hij geenszins onderbouwt. Verzoeker verwijst naar het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan, doch toont hiermee geenszins aan dat er geen regionale verschillen zijn in het zich voordoen van willekeurig geweld. Ook met een verwijzing naar het hoge aantal Afgaanse asielzoekers in Europa toont verzoeker niet aan dat iedere burger in Afghanistan, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade. Ook met het stellen dat de veiligheidssituatie er ook beïnvloed wordt door het gewapend conflict tussen de ANSF en de AGE's, de hoge criminaliteit, de aanwezigheid van warlords en de conflicten tussen verschillende stammen, dat de taliban deel uitmaken van de AGE's, dat de opgesomde factoren nauw verbonden zijn, dat de Human Rights Atlas van 2015 Afghanistan als vierde meest gevaarlijke land ter wereld rangschikt, dat volgens die Atlas Afghanistan gevaarlijker is dan Syrië, dat nochtans bijna iedere Syrische kandidaat-vluchteling in België een internationale bescherming krijgt omwille van het gewapend conflict in Syrië, dat op de website van de Franse diplomatie staat te lezen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst slecht is in bijna het gehele land en dat de woede van het geweld in 2015 niet blijkt te zullen verminderen, dat een reis naar Afghanistan absoluut wordt afgeraden, toont verzoeker niet aan dat de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in gans Afghanistan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat niet ontkend wordt dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in Afghanistan, doch dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie kan niet worden afgeleid dat er tussen de verschillende regio's en provincies van Afghanistan geen verschil zou bestaan wat betreft de intensiteit en impact van het conflict, derwijze dat het niet opportuun of aangewezen zou zijn om bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in rekening te nemen.

Aan verzoekers Afgaanse nationaliteit wordt, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in de conclusie van de bestreden beslissing, niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Aryub Zazai in de provincie Paktiya, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Pakiya en algemene rapporten dienaangaande volstaat hiertoe niet.

Een verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincie Pakiya waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, is niet dienstig gelet op het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het district Aryub Zazai in de provincie Pakiya.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.17. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER